

புத்தாக்கச் சிந்தனை

Innovative Thinking

முனைவர் ப. செந்தில்நாயகம்

கண்காணிப்பாளர் (அ) நிதிப்பிரிவு
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
திருநெல்வேலி

Dr. P. Senthilnayakam

Superintendent, Finance Division
Manonmaniyam Sundaranagar University
Tirunelveli

ஆய்வுச்சுருக்கம்

வாய்மொழிப் பாடல்களும் வாய்மொழிக் கதைகளும் நாட்டுப்புறவியல் இலக்கியம் ஆகும். வாய்மொழிக்கதைகளில் புராணக்கதைகளும் அடங்கும். அதிமானிட சக்திகள் இடம் பெற்று வியப்பாந்த நிலையில் தெய் சக்தியோடு கூடிய கதைகள் புராணக்கதையில் அடங்கும். புராணம் என்ற சொல்லுக்க பழமை என்பது தான் பொருள். காலத்தைக் கணிக்க முடியாத அளவிற்கு தோன்றிய கதைகள் அவை ஆசிரியர் பெயரும் தெரியாது தெய்வக் கூறுகள் அதிகம் இருக்கும். இவ்வகைக் கதைகள் மனித மனத்தில் ஆழப்புகைந்து தலைமுறை தலைமுறையாக சொல்லப்பட்டு வந்தன. அப்புராணக் கதைகளின் பாதிப்பு இன்றும் இலக்கிய நெஞ்சங்களை ஈர்க்கும் சக்தி வாய்ந்தனவாய் உள்ளன. சிலப்பழங்கதைகளை மீட்டுவாக்கம் செய்து தாம் படைக்கும் இலக்கியங்களில் பதிவு செய்து தருகின்றனர். அதுவே புத்தாக்கச் சிந்தனைகளாய் இன்றைய கவிதைகளிலும் இடம்பெற்று சமகால சமுதாய கருத்துக்களை பரப்புவதற்கு பயன்படுகின்றன. புராணக்கதைகள் புதுமை படைக்க துணையாக நிலையை இன்றையக் கவிஞர்களின் மாற்றுச் சிந்தனைப் போக்கால் அறியப்பயன்படும் இலக்கியம் புதுக்கவிதையாகும். மாற்றி யோசிக்கத் தூண்டும் கருவியாய் புராணம் என்னும் தொன்மம் புத்திலக்கியத்தில் கையாளப்படும் முறையை ஆராய்கிறது இக்கட்டுரை.

Abstract

Oral songs and oral stories are folklore literature. Oral stories include legends. Mythology includes stories with supernatural powers taking place and astonishingly divine power. Purana means antiquity. Stories that appear to be unpredictable over time are more of divine elements without even knowing the author's name. These kinds of stories are deeply ingrained in the human mind and are told from generation to generation. The influence of myths is still powerful in capturing literary hearts today. Some people recreate myths and record them in the literature they create. It is one of the innovative ideas used in today's poetry to spread contemporary social ideas. Literature is a novel that is known by the alternative thinking of today's poets to help supplement the novelty of mythology. This article explores the mythical myth of myth as a tool to change thinking.

முக்கியச்சொற்கள்:

வாய்மொழிப் பாடல், வாய்மொழிக்
கதை, நாட்டுப்புறவியல், புராணக்கதை,
புத்தாக்கச் சிந்தனை

Keywords:

Oral Song, Oral Story, Folklore,
Mythology, Innovative Thought

Citation

Senthilnayakam, P. "Innovative Thinking." *Journal of Tamil Culture and Literature*, vol. 1, no. 1, 2021, pp. 18-24.

அகலிகை சாபம் பெற்ற கதை இராமாயணத்தில் இராமனின் பெருமை பேசுகையாளப்படுகிறது. கவுதம முனிவன் அகலிகை இந்திரன் ஆகிய கதாபாத்திரங்களைக் கொண்ட பழங்கதைதான் அது அத்தொன்மம் புதுமைப்பித்தன் கையில் சாபவிமோசனமாய் வெளிவந்தது. புதுக்கவிதை முதல்வர் பிச்சமுர்த்தி மனப்பதிவில் அகலிகை கல்லிகையாக மாறியுள்ளாள்.

கவுதம முனிவரின் பத்தினி அகலிகை அவளது அழகில் மயங்கினான் இந்திரன் முனிவன் இல்லாத நேரம் பார்த்து முனிவனின் உருவத்தில் வந்த இந்திரன் அகலிகையைக் கூடுகிறான். உண்மையான முனிவன் வரப் போலி வெளியேறுகிறான். முக்காலம் உணரும் கவுதமன் இருவருக்கும் தண்டனை அளிக்கிறான். ஆண் ஆயிரங்கண் உருப் பெற. பெண் கல் உருவமாக்கப்படுகிறாள். சாப விடையில் இராமனின் கால்பட கல்லுரு நல்லுருவம் பெறுகிறது என்பது தொன்மம். படைப்பாளர் பலர் இத்தொன்மத்தைப் பயன்படுத்தி யார் பக்கம் நியாயம் உள்ளது என ஆய்ந்து அகலிகை தவறு செய்யவில்லை என நிலைநாட்டியுள்ளார். இராமனின் பெருமை பேசக் கம்பன் கால் வண் வண்ணம் அங்குக் கண்டேன் கைவண்ணம் இங்குக் கண்டேன் என மரபுக்கவிதையில் சாப நீக்கத்தைச் சொல்லி விடுகிறார்.

கற்பு எனும் கருத்தாக்கத்தை விளக்கக் கவிஞர் கனிமொழி வேறுவிதமாக யோசிக்கிறார். இராமன் கால்பட்டு சாப விமோசனம் பெற இயலாது காரணம் அவனே சீதை மீது சந்தேகப்பட்டு அக்னி பிரவேசம் செய்தவராயிற்றே அதனால் இராமன் வருமைக்காகக் காத்திருக்க வேண்டாம் என்கிறார்.

பாவ விமோசனத்திற்கு

ராமனுக்காக காத்திருக்காதே

அவன் சீதையின்

அக்னிப் பிரவேச ஆயத்தங்களில்

ஆழ்ந்திருக்கிறான்

(அகத்திணை ப.31)

என்பது கனிமொழியின் மாற்றுச் சிந்தனை

சீதை, கண்ணகி, மணிமேகலை போன்றோரைப் போற்றும் ஆண் இனம் இன்று வீழ்ப்புண் பட்டிருக்கும் நிலையில் பெண் இனம் இருப்பதை மதிப்பதில்லையே கதை கூறும் காரிகையரைத் தெய்வமாகப் போற்றும் ஆடவர் உண்மை உலகில் நம்பிக்கைக்கும் பாசத்திற்கும் உரியவயைரை மதிக்காததற்குக் காரணம் என்ன என்று சிந்தனை செய்கிறார்.

சீதை என்ற போது

நெருப்பைத் தீண்டச்

சொன்னாய்

மண்மகள் அறியா

மலரடி பதிய உன்னைப்

பின் தொடர்ந்தேன்

கழிவிரக்கத்தின்

மூட்டையைச் சுமந்தபடி
 முலை கொய்து மதுரை
 எரித்தேன்
 பத்தினி என்று பாதம்
 பற்றினார்கள்
 இளமையும் இளவரசனும்
 துரத்திய போதும்
 துலை மழித்துத் துறவறம்
 மணிமேகலை என்று
 ஆர்ப்பரித்தார்கள்
 ஆண்டவன் முதல்
 அடிமைவரை என்
 கற்பைக் காப்பதில்
 கருத்தாய் இருந்தீர்
 எய்யும் ஆயுதங்கள்
 எங்களைத் துளைப்பது
 அறியாமல் உங்களின்
 படைத் தளபதியாக
 அணி வகுத்து நிற்கிறோம்
 வீழ்ப்புண்களை
 மாலை என்று
 நம்பியபடி

(சிகரங்களில் உரைகிறது காலம். ப.73)

பெண்மை போற்றப்பட வேண்டும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார் காவியங்களில் கதைகளில் மட்டுமின்றி உண்மை வாழ்விலும் மதிக்கப்பட வேண்டும் என்கிறார்.

படிப்போர் மனத்தில் புதுக்கவிதைளை பதிய வைக்க புராண பாத்திரங்களையும் புராண நிகழ்ச்சிகளையும் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் பயன்படுத்தியுள்ளார். ஒப்புதல் வாக்குமூலம் என்ற கவிதையில்

இந்திரனாகி
 உன்னைக் கற்பழிப்பவர்களும் நாம் தாம்
 கௌதமனாகி
 உன்னைச் சரீப்பவர்களும் நாம் தாம்

என்று ஆண்களின் ஒப்புதலை ஆணாக நின்று பேசுகிறார் கவிஞர் அப்துல் ரகுமான்.

ஆறாவது அறிவு என்பது மனிதனுக்கு மட்டும் வழங்கப்பட்டது
 உயிரினங்களில்
 மனிதன் மட்டும் தான்
 கடவுளின் பெயலால் சண்டைபோடுகிறான்.
 உயிரினங்களில்

மனிதனைத் திருத்தத்தான்
தூதர்களும்
ஆவதாரங்களும்
வேதங்களும்
நீதி நூல்களும்
தேவைப்படுகின்றன

(ஆலாபனை பக்.50)

என்று அப்துல்ரகுமான் கூறுகின்றார்.

சிவனுக்கு நெற்றியில் ஒரு கண் சினம் ஏற்படும் போது அதில் எழுந்த சிவ பகைவர்களை அழித்து விடும் நெற்றியில் திலகமாக காணப்படும் நக்கீரனை அழித்ததாகப் புராணக் கதை கூறும் மன்மதனை கனமகக்கும் கதையும் உண்டு. நெற்றிக் கண் என்னும் தலையில் கவிக்கோ தொன்மத்தை உத்தியாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

திலகமாக நடிக்கும்
நெற்றிக் கண்ணே
நானும்
நக்கீர வேடமிட்ட
மன்மதன் தான்
நெற்றிக் கண்
கண்டதும் காதல் எரிந்தது
சாம்பல் விழுந்தது
நெற்றிக்கண் எரிந்தது
நெற்றிக் கண்ணே!
உன்னை மறைக்கும்
திருநீற்றுக்கோ
மன்மத தகனம்?

(பக்.11, பால்வீதி, அப்துல் ரகுமான்)

புராணக் கதைகளை கருத்து விளக்கத்திற்கு உத்தியாகக் கையாண்டவர் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் அதனை அவரே ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்.

தொன்மம் உத்தியின் சக்தியை உணர்த்தவும் இந்தியத் தொன்ம வளத்தைக் காட்டவும் தொன்மங்களையும் அதிகமாகப் பயன்படுத்திப் பரிசோதித்திருக்கிறேன்.

கவிக்கோ அப்துல்ரகுமான் இந்து புராணக்கதைகளை அறிந்துவைத்திருப்பவர் தமிழில் முதுகலை பயின்றதால் சமய இலக்கியங்களில் வரும் புராணக் கதைகள் அவருக்கு நன்கு தெரிந்திருக்கும். திருத்தொண்டர் புராணம், திருவிளையாடற் புராணம் போன்ற சைவ இலக்கியங்களிலிருந்து பல புராணக் கதைகளை கையாண்டுள்ளார். ஆலயங்களில் பூஜை நடக்கும் போது அர்ச்சனை சீட்டுகள் பெறுவதற்கு பக்தர்களின் கூட்டம் அதிகம் என்றும் அவர்கள் இருட்டில் தவறான செயல்களில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்பதை சுட்டுவது அங்கதப் பொருளில் வந்ததாகும்.

வீடுகளில்
 அடுப்பெறியா வீட்டாலும்
 ஆலயங்களில்
 திரிகாலப் பூசை
 அர்ச்சனைச் சீட்டுக்கு
 முண்டி அடிக்கும்
 சேவார்த்திகள்
 இருளில்
 திருவிளையாடல்கள்
 நிழல் துஷ்டநிக்கிரக
 நிழல் சிஷ்டபரிபாலனங்கள்
 தரிசனத்தில்
 ஜன்ம சாபல்யமடைந்த பக்தர்களின்
 ஆனந்த பரவசம்
 ஆராதனை
 அர்ச்சனை
 அபிஷேகம்

கிரேக்க நாடகங்களிலும் புராணக் கதைகள் இடம் பெற்றிருந்தன மானிடர்களும் நாடகக் கதைகளில் கடவுள்களும், அமானுஷ்ய செயல்களும் எளிய மக்களுக்கு கவர்ச்சி நிறைந்ததாக அமைந்தன (பக்.136 - தமிழ் நவீனத்துவத்தின் முன்னோடிகள், பாலா)

அக்கிஸஸ், எடிபஸ், ஒடிஸியஸ், எலெக்ட்ரா, ஆன்டிகனி, அகமெம்னாள் போன்ற புகழ்பெற்ற கதாபாத்திரங்களைப் போல புகழ் பெற்ற தொன்மைக் கதாபாத்திரம் புரோமதியஸ் (மேலது பக்.138)

மேல் நாட்டு வேத நூலான பைபிள்களில் காணப்படும் தொன்மங்களும் தமிழ்ப் புதுக்கவிதையாளர்களை வீட்டு வைக்கவில்லை. இக்காலப் பெண்கவிஞர் சுகிர்தராணி வீலியத் தொன்மம் வழி மாற்றி யோசிக்கிறார். ஆதிமனிதன் ஆதாம் பாவத்தைத் தொடங்கி வைத்தவன். பெண்ணை நுகர்வுப் பொருளாய்க் கண்டவன். ஆதாம்கள் பலராய்ப் பெருகிப் பெண் இனத்திற்குக் கொடுமை இழைக்கத் தொடங்கியதால் ஒடுக்கப்பட்ட பெண் இனம் எழுச்சியுற்று ஆதாம்கள் தண்டனை பெறும் நாளை எதிர்பார்த்து நிற்கிறது. ஏவாளின் கால்பட்டு உருமாற்றம் பெறுவதே தகுதி வாய்ந்த சாப விடை என்று மாற்றி யோசிக்கும் பெண்ணிய வாதியாகத் திகழும் சுகிர்தராணி தமது உணர்வுகளை இவ்வாறு பதிவு செய்கிறார்.

உலகின் ஒற்றைப் பெண்
 தொப்புள் கொடியின் தடயமற்ற ஆதிப்பெண்
 ஏவாள் கால்பட்டுச் சாபம் நீங்க
 யுகயுகமாய்க் காத்திருக்கிறார்கள்
 கற்களாய்ச் சமைந்த ஆதாம்கள்

(தீண்டப்படாத முத்தம் ப-62)

இருவேறு தொன்மங்களின் கலவை இக்கவிதையில் உள்ளது. கற்பு என்ற நிலை இருகட்சிக்கும் பொது என்பதைத் தீர்மானிக்க வைக்கும் மாற்றுச் சிந்தனை இது.

முடிவுரை

வாய்மொழி கதைகளாக வழங்கி வந்து புராண இலக்கியங்களாய் மலர்ந்து மக்களிடையே என்றும் நின்று நிலவும் தொன்மங்கள் இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கு புதிய சிந்தனையைத் தூண்டுவனவாக அமைந்தன. தங்கள் கருத்துக்களை இத் தொன்மங்கள் வழியாக வெளிப்படுத்தினால் பலரும் படிப்பார்கள் என்று எண்ணி நாட்டுப்புற இலக்கியமான தொன்மத்தை உத்தியாக பயன் படுத்தி கருத்துப்பரப்பிற்கு கையாண்டுள்ளனர். அவர்களுடைய சிந்தனை புதிய ஆக்கத்தை நோக்கிச் சென்றது போல படிப்பவர் மனத்திலும் புத்தாக்கச் சிந்தனையை தோற்றுவிக்கும் வகையில் தொன்மங்கள் பயன்பட்டு வருகின்றன.

துணை நூல்கள்

1. கவிஞர் கனிமொழி. அகத்திணை. ப. 31.
2. கவிஞர் கனிமொழி. சிகரங்களில் உறைகிறது காலம். ப. 73.
3. கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான். ஆலாபனை. ப. 50.
4. கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான். பால்வீதி. ப. 11.
5. பாலா. தமிழ் நவீனத்துவத்தின் முன்னோடிகள். ப. 136.
6. சுகிர்தராணி. தீண்டப்படாத முத்தம், ப. 62.

References

1. Kavingar Kanimozhi. *Aagaththinai*. P. 31.
2. Kavingar Kanimozhi. *Sigarankazhil Uraigirathu Kalam*. P. 73.
3. Kaviko Abdul Raguman. *Alabanai*. P. 50.
4. Kaviko Abdul Raguman. *Pallveethi*. P. 11.
5. Bala. *Tamil Naveenathuvaththin Munnodikal*. P. 136.
6. Sugirtharani. *Thindappadatha Mutham*. P. 62.